

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/87/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319011461
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319011461.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného T. H., nar. XX.XX.XXXX, pre pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 05.02.2020 č. k. 31T/141/2019-153, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.06.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. H., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 05.02.2020 č. k. 31T/141/2019-153 bol obžalovaný T. H. uznaný vinným z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vo viacčinnom súbahu s pokračovacím prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v Seredi na Námestí slobody 2894/3 si v autopožičovni DD DAMI, s.r.o., IČO: 46 494 375, prenajal od 29.10.2018 do 05.11.2018 osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fábria, EČ: GA-920EC, od 05.11.2018 do 12.11.2018 osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octávia, EČ: GA-178EY, od 12.11.2018 do 19.11.2018 osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octávia, EČ: GA-178EY, od 19.11.2018 do 26.11.2018 osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fábria, EČ: GA-657EK a od 26.11.2018 do 03.12.2018 osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octávia, EČ: GA-178EY, s ktorými jazdil ako vodič v Seredi a na iných miestach, pričom rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Šaľa č. ORPZ-SA-OPDP52-37/2014-P zo dňa 27.02.2014, právoplatné toho dňa, mu bola uložená o. i. sankcia zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na 5 rokov a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/50/2016 zo dňa 16.08.2016, právoplatný toho dňa, mu bol uložený o. i. trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na 3 roky, a pričom si ich prenajal na občiansky preukaz č. H a vodičský preukaz č. R vystavené na meno K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt T. XXX, a prenajatým vozidlom zn. Škoda Fábria, EČ: GA-920EC, sa dňa 05.11.2018 v Seredi na Parkovej ulici dopustil dopravného priestupku na úseku cestnej dopravy, ktorý rieši Mestská polícia Sered', čím spôsobil, že osoba K. R. bol podozrivý zo spáchania uvedeného priestupku a predvolaný na prejednanie priestupku.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019 zo dňa 03.03.2019, doručený obžalovanému a právoplatný toho istého dňa, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za tento skutok okresný súd obžalovanému uložil podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona okresný súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 42 ods. 2 Trestného zákona, okresný súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 2 000 Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 42 ods. 2 Trestného zákona, okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel každého druhu v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 153-155 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v predmetnej veci obžalovaný na hlavnom pojednávaní, po poučení podľa § 257 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 4, ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku teda, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Vzhľadom k vyhláseniu obžalovaného okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku okresný súd vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný spáchanie skutku priznal sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že skutky uvedené v obžalobe a kvalifikované ako prečin marenia výkonu úradného nepredstavujú ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019, keďže tento spáchal a teda pokračoval v tomto konaní aj po oznámení vznesenia obvinenia dňa 11.02.2019 (§ 122 ods. 13 TZ), ale predstavujú samostatné trestné činy. Obžalovaný spáchal trestný čin skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019 zo dňa 03.03.2019, preto mu okresný súd uložil súhrnný trest pri zrušení výroku o treste v uvedenom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o výšku a druh trestu, okresný súd zistil existenciu 1 poľahčujúcej okolnosti - priznal sa k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval (§ 36 písm. l/ Trestného zákona), a 2 priťažujúce okolnosti - spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona). Pri prevahe priťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 8 mesiacov.

Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd obžalovaného zaradil na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, naposledy vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/52/2015, v ktorej bol prepustený dňa 13.08.2017.

Zároveň okresný súd konštatoval, že peňažný trest aj trest zákazu činnosti musel uložiť pri ukladaní súhrnného trestu ako uložené skorším rozhodnutím Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019 a tieto vzhľadom na ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody nezvyšoval, pričom pri treste zákazu činnosti to ani nie je možné vzhľadom na § 43 a § 61 ods. 2 Trestného zákona.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu JUDr. Romana Keraka (č. I. 159 spisu), ktoré dodatočne odôvodnil (č. I. 164-165 spisu).

Obžalovaný v písomne podanom odvolaní prostredníctvom obhajcu uviedol, že je toho názoru, že uložený trest je neprimerane prísny. Ďalej uvádza, že okresný súd mal správne uložiť súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody a zároveň zrušiť rozhodnutia OT/138/2019, OT/129/2019 a OT/60/2019. V ďalšom poukazuje na skutočnosť, že okresný súd nepoužil pri ukladaní trestu odňatia slobody ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analógiám v zmysle Stanoviska NS SR Tpj 55/2016. Rovnako je názoru, že mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Záverom zdôraznil, že dňa 17.02.2020 uhradil celú výšku peňažného trestu uloženého mu Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/60/2019 zo dňa 03.03.2019. Dňa 18.02.2020 bol preradený na ďalší výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na odvolaciu argumentáciu obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o treste zrušil a rozhodol sám tak, že upustí od uloženia súhrnného a ďalšieho trestu nakoľko pokladá tresty uložené rozhodnutiami Okresného súdu Galanta OT/138/2019, OT/129/2019 a OT/60/2019 na ochranu spoločnosti a jeho nápravu za dostatočné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 22.06.2021 v neprítomnosti obžalovaného T. H. a poškodeného K. R. a za prítomnosti obhajcu obžalovaného a zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu.

Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridriava písomne podaného odvolania, poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že peňažný trest bol uhradený 17.02.2020, 18.02.2020 bolo rozhodnuté okresným súdom o preradení do minimálneho stupňa stráženia, kde je doposiaľ, hodnotenie ústavu je veľmi priaznivé, sú tam disciplinárne odmeny, okresný súd nevzal do úvahy fakt, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine, ktoré sa neodrazilo na uloženom treste. Chce sa zaradiť do spoločnosti, má 2 maloleté deti preto navrhol upustiť od uloženia trestu, aby sa znížil trest uložený okresným súdom za aplikácie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, aby bol umiestnený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd sa s rozhodnutím okresného súdu stotožňuje, plne naň odkazuje a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018)

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a

individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestu za spáchaný trestný čin. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale práve naopak, pôsobia demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrašiť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie. Trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy.

Zdôrazniť treba tiež, že nielen samotná Ústava SR ako základný zákon štátu v čl. 16 ods. 2 („Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu a trestu.“), ale aj Dohovor o ochrane ľudských práv v čl. 6 („Právo na spravodlivé súdne konanie“) a tiež Charta základných práv EÚ v čl. 4 („Zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu“) a tiež čl. 49 ods. 3, v ktorom sú zakotvené zásady zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov, ktoré v sebe zahŕňajú bezpodmienečne právo každého človeka na primeraný trest a akýkoľvek zákaz neľudského a ponižujúceho zaobchádzania a ukladania trestov, ktoré v sebe zahŕňa aj zákaz ukladania nehumánnych a neprimeraných trestov. Páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou, zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, v žiadnom ohľade nemôže trest prevažovať toto bezprávie. (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/2/2013 zo 16. apríla 2013)

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Okresný súd správne postupoval pri uložení trestu obžalovanému a to v súlade so zákonom, vychádzajúc zo zásady humanity a za dodržania princípu úmernosti represie, tak, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Odvolací súd sa s uloženým trestom v plnej miere stotožňuje a odkazuje na podrobné odôvodnenie druhu a výšky trestu súdu prvého stupňa.

Okresný súd správne uložil obžalovanému úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, pri súčasnom zrušení výroku o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019 zo dňa 03.03.2019. Správne okresný súd priznal obžalovanému jednu poľahčujúcu okolnosť a to okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a čin úprimne oľutoval a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona t. j. spáchal viac trestných činov a § 37 písm. m) Trestného zákona t. j. bol už za trestný čin odsúdený. Pri prevahe priťažujúcich okolností správne okresný súd dolnú hranicu trestnej sadzby zvýšil o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 8 mesiacov. Zároveň mu okresný súd správne uložil peňažný trest ako aj trest zákazu činnosti pri ukladaní súhrnného trestu ako uložené skorším rozhodnutím Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/60/2019 a tieto vzhľadom na ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody nezvyšoval. Takto uložený trest odvolací súd považuje za spravodlivý a primeraný z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie. Okresný súd obžalovaného rovnako správne pre výkon trestu odňatia slobody zaradil v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný namietal zákonnosť napadnutého výroku o treste odňatia slobody s poukazom na to, že uložený trest odňatia slobody považuje za neprimerane prísny. V súvislosti s návrhom obžalovaného ohľadom upustenia od uloženia súhrnného a ďalšieho trestu nakoľko tresty uložené rozhodnutiami

Okresného súdu Galanta OT/138/2019, OT/129/2019 a OT/60/2019 na ochranu spoločnosti a jeho nápravu považuje za dostatočné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na v prvom rade na trestnú minulosť obžalovaného. Z odpisu Registra trestov vyplýva, že obžalovaný má evidovaných 14 záznamov za krádeže, neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla, výtržníctvo a predovšetkým marenia výkonu úradného rozhodnutia, všetky v závažnosti prečinu, za čo bol aj 6 krát vo výkone trestu odňatia, pričom ani tieto odsúdenia zjavne nevedli k náprave obžalovaného, aby sa nedopúšťal opakovane trestnej činnosti. Uloženie 10-mesačného nepodmienečného trestu odňatia slobody, je vzhľadom na osobu obžalovaného, spravodlivé a primerané.

Odvolací súd uvádza, že pri ukladaní trestu obžalovanému súd vychádza z požiadavky primeranosti trestu a jeho individualizácii, preto u každého obžalovaného osobitne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliada najmä na spôsob páchania činu a jeho následok, na zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, na jeho pomery a možnosť jeho nápravy, čo okresný súd pri ukladaní trestu tak u obžalovaného T. H. urobil.

Odvolací súd k ďalšej námietke obžalovaného, že okresný súd mal v danom prípade po učení vyhlásenia a oľutovania trestnej činnosti postupovať v zmysle zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, odvolací súd konštatuje, že zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 55/2016 z 27.06.2017, nestanovuje obligatornosť použitia § 39 Trestného zákona v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine a takáto povinnosť nevyplýva ani zo skutočností, že v bežnej praxi tak súdy postupujú. Splnenie podmienok uvedených v § 39 Trestného zákona je nutné zväziť vzhľadom na všetky individuálne okolnosti prípadu a pomery páchatel'a. Uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, považuje s poukazom na osobné pomery obžalovaného, charakter a závažnosť žalovanej trestnej činnosti za zákonný, primeraný, a súčasne napĺňajúci prvky individuálnej i generálnej prevencie.

Ďalej obžalovaný uviedol, že okresný súd mal správne uložiť súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody a zároveň zrušiť rozhodnutia OT/138/2019, OT/129/2019 a OT/60/2019. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí dal obžalovanému odpoveď na túto odvoláciu námietku, pričom správne uviedol, že skutky, za ktoré bol odsúdený následnými trestnými rozkazmi Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/129/2019 a sp. zn. OT/138/2019 spáchal až po doručení trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/60/2019 dňa 03.03.2019, ktoré má účinok vyhlásenia rozsudku, čiže nie sú v súbehu s predmetnými trestnými činmi a preto sa k nim neukladá súhrnný trest (R 52/1971).

Pokiaľ ide o nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyhlásenie viny obžalovaným nemôže byť posudzované ako poľahčujúca okolnosť podľa cit. ustanovenia, pretože trestné činy sa objasňujú v prípravnom konaní a nie na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku, podľa ktorého, súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona. Táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Vyžaduje si aktívnu účasť páchatel'a pri vyšetrovaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu.

Vychádzajúc nielen z citovaného zjednocujúceho stanoviska, ale aj z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 36 písm. n/ Trestného zákona odvolací súd konštatuje, že pre priznanie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v napomáhaní príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti sa vyžaduje určitá aktivita obvineného vo vzťahu k orgánom prípravného konania, ktorého účelom je objasňovanie trestnej činnosti, spočívajúca v poskytnutí takej súčinnosti, bez ktorej by k objasneniu určitých podstatných skutkových okolností došlo len s vynaložením nezanedbateľného úsilia orgánov činných v trestnom konaní. V zmysle uvedeného nie je možné prijať záver, že obžalovaný napomáhal

pri objasňovaní trestnej činnosti, keďže z obsahu spisu (ani z obsahu vyšetrovacieho spisu) nevyplýva, akým významným spôsobom obžalovaný napomáhal v objasňovaní jeho trestnej činnosti, aby mu mala byť priznaná i táto poľahčujúca okolnosť. Ani obhajoba v podanom odvolaní neuviedla v čom mala spočívať „pomoc“ obžalovaného orgánom činným v trestnom konaní a súdu pri objasňovaní skutku.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že trest ktorý bol uložený obžalovanému, je trestom primeraným a zákonu zodpovedajúcim, ktorého zmyslom je viesť obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život, je trestom na nápravu obžalovaného postačujúcim, tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.